

סרטים

לונדון 68'

ג'והנה (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) השמש שוקעת על הים, וזה בדיק הרקע המתאים להגיד דברים כמו: "החיים קצ' רים", "צריך לנצל אותם", "המוות מתחיל עם הלידה".

שיהיה ברור, אין לאף אחד שום דבר נגד המחשבות הללו. הן העסיקו ויעסיקו את האדם, עד יום היעלמו מעל פני האדמה. אבל במאיי-סרטים הרוצה לעשות סרט צריך להגיד את זה בסרט. אם הוא רוצה להגיד יכול להחליף את מקצועו, ולהיות מרצה מצליח בפילוסופיה בבית-ספר למפגרים.

אז, כאמור, את המחשבות של ג'והנה וחבריה אפשר לזרוק בלב קל מאוד אל הסל. מה נשאר? נשארת ג'והנה, שלולא הקסם הרב כל-כך של ג'ינבייב וייט לא ברור מה היה קורה לה. אבל הקסם הזה, עם כל הפיאיות והתלבושות המשגעות ה-מורכבות עליו, הוא כל-כך מרתק, שכבר באמת לא חשוב מה המחשבות המסתובבות בתוך זה.

יש רגע שבו ידיו טוב של ג'והנה עומד למות. הוא ידע על כך זמן רב, והוא הקדיש את חייו לאנשים ולמעשים, ועל ערש מותו, כשג'והנה מבקרת אותו, הוא שואל אותה: "איך בילית, מה עשית בשבת? איך היתה התערוכה של הצייר שלך? אני כל-כך שמח שתמכנו בזה!" והוא מפתט כן, כאילו לא עמד למות, וג'והנה משתלבת בשיחה, ו-פתאום פורצת בככי, והוא אומר לה: "אל תבכי, אני לא מרשה לבכות כאן". זה רגע של אמת. עם שחקן של אמת. והוא מדבר יותר מכל ההסברים שלאחריו ולפניו.

זה מה שנאמר, גם לאחר שווריקים סל את כל הדברים המיותרים, ישאר עדיין סרט יפה, על נצרה כפרית שבאה ללונדון 68', והיא מוצאת את יעודה במיטותיהם של חבריה, כפי שעושות כל חברותיה, ורק לאחר הרבה הרפתקות היא לוקחת על עצמה מטרה בחיים, את האהבה, ואת כל האחריות שיש עימה.

כל התסוככת של האהבה בסוף היא שמאלצית — למדי, ובאה רק כדי להצדיק ההרצאות העמוקות שהובא לפניו, והעובד דה שהמאהב הוא כושי אין לה שום חשיבות, מלבד החשיבות האסתטית. זה נראה יפה מאוד, שחור ולבנה בתוך סדינים לבנים או שחורים.

כוכבים

רומי וירושלים

באופן רשמי נחשבת רומי שניידר לאשה בת שלושים ואחת, אבל את הגיל שלה אף אחד לא יודע. יש לה, בכל אופן, עבר ארוך מאוד, מלא סרטי טיטי והצלחה מסחרית רבה, ואחר כך אהבה מסחררת, ואחר כך נשואין מסחררים, ולידה מסחררת. ומה נשאר לאשה עוד לעשות אחרי שעשתה כבר את הכל?

"הכל תלוי בסרט הבריכה שעשיתי עם אלן דלון. אם הוא יצליח — אני אחזור לסרטים. לא, לא כמו שזה היה. לא כמו שתקנית מתוקה, שכולם מתפעלים מהיפוי שלה. כמו שחקנית-אופי רצינית."

אבא ודודי המלך. היא הגיעה לארץ יחד עם בעלה, הבמאי הארי מייך, ויצאה מייך לתור אותה לאורכה ולרוחבה. "אני אוהבת את הארץ הזאת", היא אומרת. "כי היא מעלה בי זכרונות מכל מיני סיפורי ילדות, שאבא שלי היה נוהג לספר לי, לפיורים על דויד המלך."

כי אביה, שחקן התיאטרון, היה יהודי. רואים את זה לפי המגז'ויד הקטן שהיא עונדת על צווארה. אמה, לעומת זה, היתה נוצריה, ואת זה רואים לפי הצלב הקטן שהיא עונדת ליו. "או טיילתי בארץ", היא מספרת, "וכאילו ראיתי ונזכרתי בכל האנשים שהיא היה מספר על עליהם, דויד המלך, ועוד."

חיוץ מדויד המלך היא נפגשה בארץ גם עם חיים טופול. "הוא נהדר", היא אומרת עליו, "טיפוס מלא המורה. הוא מזכיר לי איזה שחקן גרמני שהכרתי פעם. לא, אני לא זוכרת את שמו. אבל יצאנו מלא חיים, כמוהו. יהודי כמוכן, אותו האף". היא באה להקרנה מיוחדת שנערכה לכבוד דה ולכבוד סרטה, ישר מסודם. היא הסתכ-

לה בדאגה על הנוכחים, ושאלה את אפריים קישון, שעמד לידה: "מי כל איה? הם יבינו את הסרט? הם מבינים צרפתית? הם אנשי קולנוע?"

בעלה מסתובב בין המוזמנים, ומחלל את אשתו ואת הסרט. "בתור במאי אני יכול להגיד שזה סרט טוב. בנוי יפה. שלם ו-דרמטי. יש בו שחקנית טובה. זה די והותר."

והשחקן? "השחקן" הוא אומר, "אני לא יודע. העיקר השחקנית."

האהבה ודויד שיף. הסרט מסתיים האורות נדלקים, ואז נופלות עיניה של

(המשך מעמוד 22) חשבון-הבנק שלו בלבד, גור לו השופט ה-מחוזי בנימין כהן מאסר של שלוש שנים.

קבע השופט כהן בין השאר: "בהודעתו במשטרה הודה אוהיון שבמשך שנתיים אינו עושה כלום. גם אשתו, שיש לה ילדים ו-היא הרה, אינה עושה כלום. עדותו שהיא מרחיחה מסריגת דברים במסגרת יד היא ממש מגוחכת. כאשר נטאל לכמה כסף נז-קקת משפחתו למחיה בחודש, השיב: כי 200 ל"י. אני חושב שבקודה זו לא התכוון לרמות אותי. הרושם שקיבלתי הוא שהוא, המאושר, כל כך פטרהו מדאגות העולם

רומי עם אלן דלון ב"הבריכה" אבא היה יהודי (גרמני)

רומי וחילות כראשיפיה חיים טופול זומה גרמני (יהודי)

הזה, עד כי איננו יודע כלל מהירים של דברים. "כמעט כל הכספים שנכנסו לחשבון-הבנק שלו", המשך השופט כהן, "נכנסו בסכומים קטנים ביחס, של כמה מאות ל"י או פחות מזה, בכל פעם." בעודו הסבר אחר, הרשיע כהן את אוהיון בחיים על רוחיה של פרו-צה, אחת רחל מזרחי.

מבוקש: פושע עם אומץ! גורר-הדין החמור היכה בתדהמה אפילו את ה-ותיקים בפרקליטים, שלא זכרו מתי נידון סרטור לאחרונה לשלוש שנות מאסר ב-הרשעה ראשונה. אולם לא פחות נדהמו אני שי המשטרה. כי פסק-דין של השופט כהן הכיל טענות והאשמות חמורות מאוד נגד המשטרה.

קבע השופט כהן: "...גם במחנה ה-משטרה לא עלה הכל אפשר לסמוך כתיאור מדויק של מה שקרה. בטופס-המעצר צריך לתאר נכונה את נסיבות המעצר. שם כתוב כי הנאשם נעצר כחשוד ברווחים על רוחיה של זונה. זאת היא סתירה, שמותר היה לסניגור לעשות ממנה פרנסה גדולה.

"רב-סמל רידל, אשר ערך את הדו"ח,

ערך אותו בדיעבד, כלומר, לאחר שנבכתה כבר עדותו של הנאשם. על סמך ההודעה החליטה המשטרה איזה אישום להכניס ל-"דו"ח המעצר.

"מצער מאוד לומר שעד שהתפנה מישוה לברר עם אוהיון במשטרה, לא מצא איש לנכון לומר לו באיזו זכות ועל פי איזו עילה עוצרים אותו. אני מקוה שביום מן הימים ייצא נאשם, ואפילו פושע מועד, שהוא אשם, אשר ימצא אומץ להגיש תביעה אורחית על מער-שווא כנגד אנשי המשט-רה, הנהוגים בו כאילו היה הפץ אשר אט-שר היה להניעו לכל אשר יחפצו."

אוהיון שהורשע, נדון לשלוש שנות מא-סר. ואילו המשטרה שהורשעה — יצאה ללא עונש.

מיעוטים

הפשע

הנורא

השוטרים הבחינו בצעיר ערבי חשוד ש-הסתובב ברחובות רמת-גן, גם חשדו בו ועצרו אותו ליהוי. גאוי עבדול רחמן דראושה הציג תעודת-זהות של אורח יש-ראלי. אבל משהו בו עדיין עורר חשד בעיני השוטרים. הם ערכו חיפוש על גופו ובכניו.

לא נמצאו שם שום חומרי-חבלה, גם לא כרטיס-חבר באל-פתח. אבל בארנקו גילו השוטרים חמישה צילומים של צעירה חייכ-נית. לא היה אומנם שום דמיון בין הצעיר-רה שהופיעה בצילומים לאחת החבלניות הערביות שנעצרו לאחרונה. היו אלה בסך-הכל תמונותיה של אסתר גלעד, מקיבוץ מורע. זה כבר היה יותר מדי. גאוי נלקח למעצר ולחקירה.

בחקירה טען גאוי כי מצא את תמונותיה של אסתר ברחוב. השבוע הוא הובא בפני שופט השלום מירכי הנולסמן, הואשם ב-גניבה על-ידי מציאה, והמשטרה הסכימה לשחררו בערבות עד למשפט רק כשהופק-דה ערבות בסך 500 ל"י.

הגבול

מכס

על מים

לפני חודשיים, כאשר התירה ישראל ל-מאות עולירגל מהגדה המערבית לצאת ב-אוטובוסים למכה, זכה המאורע לפירסומת קולנית מקיפה. העיתונות, הרדיו והטלביז-יה, כיסו את יציאתם של המוסלמים ה-אדוקים, בעיקר מאזור חברון, כדי להמחיש-לעיני העולם עד לאן מגיעה הליברליות של-שלטון הכיבוש הישראלי, המתיר לנתיניו-לעלות לרגל למכה.

השבוע, כאשר חזרו שיירות האוטובוסים עם עולירגל ממכה, עבר המאורע בקול-דממה דקה. כי עולירגל שחזרו עם התואר-חאגי, היו מלאי התמרמרות על שלטונות-ישראל, למרות כל ההקלות שנעשו להם. ב-מעשה פורמאלי אחד קילקלו שלטונות-המכס הישראליים של הירדן את כל המחנה של-הרצון הטוב, אשר נעשתה לצורכי הסברה ואשר השקעו בה כל כך הרבה אמצעים-ומאמצים.

באר זמזום. האמונה המוסלמית מייחסת סגולות רבות לבאר זמזום שבסעודיה, ליד מכה, משום שלפי המסורת היא נחפרה בידי אביו של הנביא מוחמד. המוסלמים מאמינים כי מי באר זמזום עשויים לגרש מחלות מן-הבית בו מחזיקים אותם.

לכן דאגו החוזרים ממכה להצטייד בפחי-מים מבאר זמזום המפורסמת. אמנם עתה-דואג להם משור הבריאות הישראלי, אבל-מה שבטוח — בטוח.

כשבדקו סקידי-המכס בגשר אלנבי את-מטענם של החוזרים ממכה, הם חייבו את-כל מי שהביא עימו פח מים מסעודיה ב-תשלום מכס בסך שני דינארים — 20 ל"י. וזאת, למרות שתקנות המכס הישראליות-פוטרות ממכס השמישיקדושה. המוכסים ה-ישראליים פשוט לא היו מוכנים להכיר במי-באר זמזום כמים קדושים.

וכאילו לא די בזאת, נוספה צרה חדשה-לחוזרים. עשרה אוטובוסים עם עולירגל, שהורשו לצאת מהגדה המערבית למכה דרך-ירדן, לא הורשו לחזור עד כה. הם נשארו-תקועים בגדה המזרחית עם מייקדוש ש-הביאו עימם.